

## Τα ηθικά πρότυπα

*«Τις είναι σοφός και  
θέλει εννοήσει ταύτα,  
συνετός και θέλει  
γνωρίσει αυτά; διότι  
ευθείαι είναι αι οδοί του  
Κυρίου, και οι δίκαιοι  
θέλουσι περιπατεί εν  
αυταίς· οι δε παραβάται  
θέλουσι πέσει εν αυταίς.»*  
— Ωσηέ 14:9

**Ο ΟΡΟΣ «ΗΘΙΚΗ»**  
σημαίνει «τρόπος,  
χαρακτήρας, σωστή  
συμπεριφορά». Η ηθική  
ορίζεται περαιτέρω ως  
«αρχές που αφορούν τη  
διάκριση μεταξύ σωστού  
και λάθους ή καλής και  
κακής συμπεριφοράς».   
Ανησυχία για πολλούς  
σήμερα είναι η  
αυξανόμενη έλλειψη

αναγνώρισης αυτών των διαφορών. Όλο και  
περισσότερο, αυτό που στο παρελθόν μπορεί να  
θεωρούνταν σωστό ή λάθος και καλή ή κακή  
συμπεριφορά, έχασε συχνά αυτές τις διακρίσεις.  
Επιπλέον, όσοι συνεχίζουν να τηρούν τα  
προηγούμενα, αυστηρότερα πρότυπα ηθικής,  
κατηγορούνται ότι δεν είναι ανοικτοί σε όλους· ότι  
είναι «παλιομοδίτικοι» μην συμβαδίζοντες με τη  
λεγόμενη «πρόοδο» της σύγχρονης σκέψεως· ή  
χειρότερα, καταδικάζονται ως μισαλλόδοξοι,  
εξτρεμιστές ή ακόμα και μισάνθρωποι.

Σε συνδυασμό με τα παραπάνω, και συγκεκριμένα  
όσον αφορά τις προσωπικές και οικείες σχέσεις

μεταξύ ενός ατόμου και του άλλου, πολυάριθμοι όροι και φράσεις έχουν τεθεί σε τακτική χρήση από κυβερνητικούς ηγέτες, ομάδες ακτιβιστών, τα μέσα ενημέρωσης και από το ευρύ κοινό. Εκφράσεις όπως: LGBTQ (ΛΑΟΤΚΙ)· γάμος ομοφυλοφίλων· έτερον ήμισυ· τρανσέξουαλ· αμφιφυλόφιλος· ταυτότητα φύλου· μη δυαδικό· και άλλοι σχετικοί όροι που διαβάζουμε και ακούμε για σήμερα ήταν σπάνια, αν ποτέ, μέρος της δημόσιας συζήτησης στο παρελθόν.

Ως Χριστιανοί, τι πρέπει να κάνουμε για αυτό, και πώς πρέπει να αντιδράσουμε; Απαντάμε ότι η Βίβλος πρέπει να είναι το πρότυπο για τον ακόλουθο του Χριστού. Στο πρώτο κεφάλαιο του βιβλίου της Γένεσης, βρίσκουμε τις λέξεις, «Ο Θεός δημιούργησε τον άνθρωπο κατ' εικόνα του». (Γέν. 1:27) Στο επόμενο κεφάλαιο διαβάζουμε: «7Και έπλασε Κύριος ο Θεός τον άνθρωπον από χώματος εκ της γης. και ενεφύσησεν εις τους μυκτήρας αυτού πνοήν ζωής, και έγεινεν ο άνθρωπος εις ψυχήν ζώσαν...18Και είπε Κύριος ο Θεός, Δεν είναι καλόν να ήναι ο άνθρωπος μόνος· θέλω κάμει εις αυτόν βοηθόν όμοιον με αυτόν...21Και επέβαλε Κύριος ο Θεός έκστασιν επί τον Αδάμ, και κοιμήθη· και έλαβε μίαν εκ των πλευρών αυτού και έκλεισε με σάρκα τον τόπον αυτής...22Και κατεσκεύασε Κύριος ο Θεός την πλευράν, την οποίαν έλαβεν από του Αδάμ, εις γυναίκα και έφερεν αυτήν προς τον Αδάμ....24Διά τούτο θέλει αφήσει ο άνθρωπος τον πατέρα αυτού και την μητέρα αυτού, και θέλει προσκολληθή εις την γυναίκα αυτού· και θέλουσιν είσθαι οι δύο εις σάρκα μίαν». (Γέν. 2:7,18,21,22,24) Ωστόσο, με την πάροδο του χρόνου, αυτό το αρσενικό και θηλυκό ζευγάρι εξέπεσον της δημιουργημένης αγνότητας αυτών και εισήλθε μετά η αμαρτία εις τον κόσμον.

Κατά τη διάρκεια των επόμενων αιώνων μετά την πτώση των πρώτων μας γονέων στην αμαρτία, πολλές διαστροφές της σχέσης μεταξύ άνδρα και γυναίκας μπλέχτηκαν στην ανθρώπινη κοινωνία. Έτσι, αιώνες αργότερα στην Καινή Διαθήκη, ο Απόστολος Παύλος έδωσε αυτές τις έντονα διατυπωμένες δηλώσεις: «Η δεν εξεύρετε ότι οι άδικοι δεν θέλουνσι κληρονομήσει την βασιλείαν του Θεού; Μη πλανάσθε· ούτε πόρνοι ούτε ειδωλολάτραι ούτε μοιχοί ούτε μαλακοί ούτε αρσενοκοίται ούτε κλέπται ούτε πλεονέκται ούτε μέθυσοι ούτε λοίδοροι ούτε άρπαγες θέλουνσι κληρονομήσει την βασιλείαν του Θεού. Και τοιούτοι υπήρχετέ τινες· αλλά απελούσθητε, αλλά ηγιασθήτε, αλλ' εδικαιώθητε διά του ονόματος του Κυρίου Ιησού και διά του Πνεύματος του Θεού ημών...Νεκρώσατε λοιπόν τα μέλη σας τα επί της γης, πορνείαν, ακαθαρσίαν, πάθος, επιθυμίαν κακήν και την πλεονεξίαν, ήτις είναι ειδωλολατρεία» — Α' Κορ. 6:9-11· Κολ. 3:5· βλέπε επίσης Ρωμ. 1:18-27

Η σημερινή μας ευθύνη ως Χριστιανοί, πιστεύουμε, είναι να καθοδηγούμαστε από τις διδασκαλίες της Βίβλου σχετικά με την ηθική αγνότητα, τόσο προς τον εαυτό μας όσο και καθώς μιλάμε σε εκείνους με τους οποίους ερχόμαστε σε επαφή που μπορεί να αμφισβητήσουν τις πεποιθήσεις μας ή που μπορεί να έχουν ευήκοον ούς για τη μαρτυρία της Αγίας Γραφής. Ωστόσο, η κρίση της προσωπικής θέσης των άλλων ενώπιον του Θεού δεν είναι δική μας ευθύνη αυτή τη στιγμή. Ως προς αυτό, προειδοποιούμε από τον Ιησού: «Μην κρίνετε, για να μην κριθείτε». (Ματθ. 7:1) Έχοντας αυτά τα πράγματα υπόψιν μας, ας εξετάσουμε μερικά παραδείγματα του Λόγου του Θεού τα οποία

παρέχουν μαθήματα και καθοδήγηση που μπορεί να μας βοηθήσουν, τόσο όσον αφορά τη δική μας χριστιανική ζωή όσο και καθώς εισερχόμαστε επαφή με άλλους.

## Η ΞΕΡΟΚΕΦΑΛΙΑ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ

Στο αρχικό μας εδάφιο, ο προφήτης Ωσηέ απευθύνει τα λόγια του Ιεχωβά στο έθνος του Ισραήλ. Ο εκλεκτός λαός του Θεού είχε περιέλθει σε κατάσταση εθνικής απιστίας και γενικής απομάκρυνσης από την εύνοια του Θεού. Αυτό αφορούσε πολύ τον προφήτη και προσπάθησε να επιστήσει την προσοχή στην ανυπόκριτη κατάσταση και τον ηθικό εκφυλισμό τους. Το έθνος είχε φθαρεί λόγω της ειδωλολατρίας και είχε ως αποτέλεσμα μια απερίσκεπτη στάση απέναντι στις ηθικές αξίες. Πράγματι, τα οικιακά προβλήματα του ίδιου του Ωσηέ φαίνεται ότι επέτρεψε ο Κύριος για να του εντυπώσει τη θεϊκή άποψη για την απιστία του Ισραήλ στον Ιεχωβά.— Οσ. 1:2-9· 2:1-13

Καθώς εξετάζουμε την προφητεία του Ωσηέ, σημειώνουμε τη δήλωσή του ότι ο Θεός είχε μια «διαμάχη» με τον λαό του Ισραήλ στο ότι δεν υπήρχε πιστότητα ή πίστις στη σχέση της διαθήκης τους. Δεν υπήρχε πια καλοσύνη στη στάση τους προς τον Θεό ή τον συνάνθρωπό τους, και δεν υπήρχε η «γνώση για τον Θεό στη γη». «Μούδιασε» η συνείδησή τους μη σεβόμενοι πλέον τους νόμους και τις πρόνοια του Θεού· ξέχασαν οι Ισραηλίτες τον Θεό και την ανάγκη τους για αυτόν. (Οσ. 4:1-6) Ο Ωσηέ, το όνομα του οποίου σημαίνει καταλλήλως «σωτηρία», ενδιαφερόταν βαθύτατα για τη σωτηρία ή την αποκατάσταση του λαού του από τις πονηρές οδούς του. Έτσι, τους προειδοποίησε για την τιμωρία

που θα τους ερχόταν σίγουρα αν αποτύγγαναν να γυρίσουν πίσω και να μετανοήσουν. Αργότερα, στον Ωσηέ 6:1-3, ο προφήτης παρακαλεί τον λαό του να επιστρέψει στον Θεό και να λάβει για άλλη μια φορά τη στοργική καλοσύνη και τη συγχώρεση του.

Ο Ωσηέ επισημαίνει ότι η ακολασία, η απιστία και η μέθη υπήρχαν όχι μόνο μεταξύ του λαού, αλλά επίσης ακόμη και σε υψηλές θέσεις εξουσίας στο Ισραήλ. (Ος, 7:1-7) Μια τέτοια συμπεριφορά θα είχε σοβαρές συνέπειες αν δεν αναγνωριστεί και διορθωθεί. Αυτό το μάθημα μπορεί να εφαρμοστεί όχι μόνο για το αρχαίο Ισραήλ, αλλά και για τους ανθρώπους και τα έθνη της σύγχρονης κοινωνίας μας.

Το ενδιαφέρον του Θεού για το λαό του, ως στοργικός πατέρας για τα δικά του παιδιά, φαίνεται επίσης στο μήνυμα του Ωσηέ. «Δεν θέλω εκτελέσει την έξαψιν του θυμού μου, δεν θέλω επιστρέψει εις εξολοθρευμόν του Εφραΐμ· διότι εγώ είμαι Θεός και ουχί άνθρωπος, Άγιος εν τω μέσω σου· και δεν θέλω εισέλθει εν θυμώ. Κατόπιν του Κυρίου θέλουσι περιπατεί· ως λέων θέλει βρυχάσθαι· όταν αυτός βρυχηθή, τότε θέλουσι σπεύσει εκστατικά τα τέκνα από της δύσεως· θέλουσι σπεύσει εκστατικά ως πτηνόν από της Αιγύπτου και ως περιστερά από της γης της Ασσυρίας, και θέλω αποκαταστήσει αυτούς εν τοις οίκοις αυτών, λέγει Κύριος.» (Ος. 11:9-11) Καθώς συλλογιζόμαστε αυτά τα λόγια, εντυπωσιαζόμαστε με το έλεος και την τρυφερότητα του Θεού προς τους Ισραηλίτες. Ο Θεός ενδιαφέρεται επίσης για την αιώνια ευημερία όλων των ανθρώπινων τέκνων του, και μέσω των υπηρεσιών της επερχόμενης βασιλείας του, «οι κάτοικοι του κόσμου θα μάθουν τη δικαιοσύνη».—Ησα. 26:9

## Η ΕΜΠΕΙΡΙΑ ΤΟΥ ΔΑΒΙΔ

Η Αγία Γραφή μιλάει για τον Δαβίδ ως άνθρωπο σύμφωνα με την καρδιά του Θεού. (Α' Σαμ. 13:14· Πράξεις 13:22) Ωστόσο, με όλα τα επιτεύγματα, τη σοφία, την επιδεξιότητα, την ορθή κρίση, ακόμη και την ταπεινοφροσύνη και τον σεβασμό του για τον Θεό, η πεσμένη ανθρώπινη φύση αυτού του δούλου του Θεού υπέκυψε σε κακούς και ανήθικους πειρασμούς. Επιφανειακά, φαίνεται δύσκολο να αποδοθούν τέτοιες αμαρτίες σε κάποιον με τόσο δυνατό χαρακτήρα.

Ωστόσο, τα παραπτώματα του Δαβίδ πιθανότατα να μην ήταν εντελώς ξαφνικά. Υπήρχαν σίγουρα λάθη στην πορεία. Η διαδικασία ήταν σταδιακή με μια κορύφωση που έφτασε σχεδόν ανεπαίσθητα. Πιθανότατα να μολύνθηκε από την υπερηφάνεια ο Ντέιβιντ (ή Δαβίδ) που σε αυτόν τον κόσμο συμβάδιζε συχνά με τη δύναμη, τη δημοτικότητα και την επιτυχία. Ως αποτέλεσμα, αγνοούσε, αναμφίβολα, πολύ τη δική του ηθική αδυναμία. Ως βασιλιάς, ο λόγος του ήταν υπέρτατος, και ο λαός του Ισραήλ περίμενε να υπακούσει στις διαταγές του. Τον παρακολούθησε στο πεδίο της μάχης ο θρίαμβος· επεκτάθη η βασιλεία του και απολάμβανε ένα νέο ύψος ευημερίας. Ωστόσο, σε όλη αυτή τη νίκη και την εξύψωση, κρύβονταν πανούργοι πειρασμοί από τους οποίους αμέλησε να προφυλαχθεί.

Ήταν εν μέσω αυτής της εξωτερικής ευημερίας, αλλά και της παρακμής της εσωτερικής ευσέβειας, που ο Δαβίδ διέπραξε τα τρομερά εγκλήματα κατά του Θεού και του ανθρώπου που καταγράφηκαν στο Β' Σαμουήλ 11:1-27, που ήταν η παράνομη σχέση του με τη Βηθσαβέ και η επακόλουθη δολοφονία του συζύγου της, του Ουρία. Η πεσμένη ανθρώπινη

φύση — πόσο αδύναμη και επιρρεπής στην αμαρτία είναι! Πώς θα οδηγήσει τυφλά όσους βρίσκονται υπό την εξουσία της να διαπράττουν πράξεις που με πιο νηφάλια σκέψη, θα αποφεύγονταν και θα περιφρονούνταν. Έτσι συνέβη με τον Δαβίδ, έναν άνθρωπο πολύ αγαπητό και τιμημένο από τον Θεό, αλλά όμως έπεσε.

Δόξα τω Θεώ υπάρχει κάτι τέτοιο όπως η μετάνοια και η άφεση των αμαρτιών. Ο Θεός έστειλε τον προφήτη Νάθαν για να αποκαλύψει στον Δαβίδ τα μεγάλα του παραπτώματα και να τον επιπλήξει, όπως καταγράφηκε στο Β' Σαμουήλ 12:1-12. Τώρα συνειδητοποιώντας την ενοχή του, υπήρχαν μόνο δύο πορείες ενώπιον του βασιλιά. Η μια ήταν η μετάνοια, η εξομολόγηση και η αναμόρφωση· η άλλη, για να καταγγείλει τον προφήτη και να χρησιμοποιήσει τη βασιλική του δύναμη για να τιμωρήσει αυτόν που υποτίθεται ότι επέπληξε έναν βασιλιά. Η βαθιά ριζωμένη ευγένεια του Δαβίδ επικράτησε και με αγωνία καρδιάς είπε: «Αμάρτησα εναντίον του ΚΥΡΙΟΥ». - εδάφ. 13

Σε αυτή τη νίκη ενάντια στην υπερηφάνεια και τον εγωισμό του, ο Ντίβιντ απέδειξε ότι ήταν μεγαλύτερος ήρωας από όλες τις προηγούμενες νίκες και τα κατορθώματά του στη μάχη. Στον Ψαλμό 51:1-17, ο Δαβίδ εξομολογείται δημόσια τις αμαρτίες του και εξαίρει το μεγάλο έλεος και τη συγχώρεση του Θεού. Με τα λόγια του προτρέπει όλους τους αμαρτωλούς να προσευχηθούν στον Θεό αμέσως για θεϊκή συγχώρεση, προτού οι καρδιές τους μπουν σε μια κακή πορεία.

Η πορεία του Δαβίδ πρέπει να επαινείται σε όλους όσους, σε οποιοδήποτε βαθμό, απομακρύνθηκαν από την οδό του Κυρίου. Επιπλέον, είναι ένα παράδειγμα

του πώς ο Θεός θα εκπαιδεύσει με έλεος και, στη βασιλεία του, θα συγχωρήσει όλη την ανθρωπότητα που θα γνωρίσει και θα αγαπήσει τους δίκαιους νόμους του. Για τον καιρό αυτό ο προφήτης έγραψε: «Και δεν θέλουνσι διδάσκει πλέον έκαστος τον πλησίον αυτού και έκαστος τον αδελφόν αυτού, λέγων, Γνωρίσατε τον Κύριον· διότι πάντες ούτοι θέλουνσι με γνωρίζει από μικρού αυτών έως μεγάλου αυτών, λέγει Κύριος· διότι θέλω συγχωρήσει την ανομίαν αυτών και την αμαρτίαν αυτών δεν θέλω ενθυμείσθαι πλέον.» —Ιερ. 31:34

## **ΜΟΙΧΕΙΑ—Η ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ**

Το διάταγμα, «Μη διαπράττεις μοιχεία», είναι μία από τις Δέκα Εντολές του νόμου του Θεού όπως δόθηκε στον λαό του Ισραήλ. (Εξοδος 20:14) Στην πιο βασική του μορφή, απαγορεύει τη βεβήλωση του συμβολαίου γάμου μεταξύ ενός άνδρα και μιας γυναίκας. Η μοιχεία τιμωρούνταν με θάνατο. (Δευτ. 22:22) Στην Παλαιά Διαθήκη, οι μοιχοί συγκεντρώνονταν επίσης μαζί με τους δολοφόνους, τους προδότες, τους μάγους, τους ψεύτικους ορκωτές και εκείνους που καταπιέζουν τους άλλους.— Ιώβ 24:14,15· Ιερ.. 9:2· Μαλα. 3:5

Η περαιτέρω προσοχή μας εφιστάται στα λόγια του Ιησού σχετικά με αυτό το θέμα: «Ηκούσατε ότι ερρέθη εις τους αρχαίους, μη μοιχεύσης. Εγώ όμως σας λέγω ότι πας ο βλέπων γυναίκα διά να επιθυμήση αυτήν ήδη εμοίχευσεν αυτήν εν τη καρδία αυτού. Εάν ο οφθαλμός σου ο δεξιός σε σκανδαλίζη, έκβαλε αυτόν και ρίπον από σού· διότι σε συμφέρει να χαθή εν των μελών σου και να μη ριφθή όλον το σώμα σου εις την γέενναν.» — Ματθ. 5:27-29

Η λέξη κόλαση που εμφανίζεται σε αυτό το

απόσπασμα μεταφράζεται από την ελληνική Γέεννα, η οποία είναι μια απόδοση των εβραϊκών λέξεων για την «Κοιλάδα του Hinnom». Αυτή η κοιλάδα βρισκόταν λίγο έξω από την Ιερουσαλήμ και χρησιμοποιήθηκε για να καίγονται τα σκουπίδια και άλλα ανεπιθύμητα απορρίμματα. Οι φωτιές κρατούνταν συνεχώς αναμμένες και, αν χρειαζόταν, προσετίθετο θειάφι ή θείο για να υποβοηθηθεί η καύση. Ωστόσο, κανένα ζωντανό ον δεν επιτρεπόταν ποτέ να πεταχτεί στη Γέεννα, και σύμφωνα με τον εβραϊκό νόμο κανένα πλάσμα δεν επιτρεπόταν να βασανιστεί. (Ιερ. 7:30,31) Επομένως, συμβολίζει τον αιώνιο θάνατο—την ανυπαρξία—αλλά όχι τα βασανιστήρια. Μόνο στους Σκοτεινούς Αιώνες, η αντιβιβλική ιδέα ότι η Γέεννα ήταν ένας τόπος αιώνιων βασανιστηρίων εισχώρησε στις θρησκευτικές διδασκαλίες.

Στο προηγούμενο απόσπασμα ο Ιησούς μας διδάσκει ενδεικτικά ότι είναι καλύτερο να εγκαταλείψουμε ένα από τα μέλη του σώματός μας παρά να χάσουμε τη ζωή αιώνια. Το μάθημα είναι ένα μάθημα αυτοελέγχου. Είναι πιο κερδοφόρο για εμάς να αρνούμαστε να ικανοποιήσουμε τις επιθυμίες της σάρκας —αν και αυτές μερικές φορές μπορεί να μας φαίνονται τόσο κοντά και αγαπητές όσο το «δεξί μας μάτι»— παρά να επιτρέψουμε στον εαυτό μας να νικηθεί και να χάσει την υπόσχεση ότι προσφέρθηκε στους Χριστιανούς μια θέση στην ουράνια φάση της βασιλείας του Θεού.

Κατά τη διάρκεια της επίγειας φάσης της βασιλείας του Θεού, θα επιβληθούν θεϊκοί νόμοι, αλλά εκείνη τη στιγμή θα δοθεί βοήθεια στους ανθρώπους για να μπορέσουν να επιτύχουν την τελειότητα. Τότε θα είναι απαραίτητο όχι μόνο να συμμορφώνονται όλοι

εξωτερικά με τις εντολές αλλά και το πνεύμα και η κατάσταση της καρδιάς να είναι σε αρμονία με τον Θεό. Ο Κύριός μας θα κοιτάζει στην καρδιά του ατόμου και θα κρίνει ανάλογα.

## **Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΟΥ**

Στο Α' Κορινθίους κεφάλαιο 5, ο Απόστολος Παύλος αναφέρεται σε μια κατάσταση που περιελάμβανε ανηθικότητα που είχε μάθει ότι υπήρχε στην εκκλησία της Κορίνθου. «Δεν είναι καλόν το καύχημά σας», έγραψε, υποδεικνύοντας ότι ίσως οι Κορίνθιοι αδελφοί ήταν υπερήφανοι για την ψεύτικη αίσθηση της αδελφικής αγάπης που τους έκανε να ανέχονται μια τέτοια κατάσταση.— εδάφ. 6

Ειδικά στην περίπτωση ενός παραβάτη που είχαν επιστήσει στην προσοχή του Παύλου, ο απόστολος διέταξε ότι η εκκλησία έπρεπε να τον βγάλει από τη κοινωνία τους, όπως το έθεσε, «για την καταστροφή της σάρκας, για να σωθεί το πνεύμα την ημέρα του Κυρίου Ιησού». (εδάφ. 5) Ο Παύλος μίλησε για αυτή την ενέργεια ως εκκαθάριση του «προζυμίου» από το μέσο τους. Το προζύμι στις Γραφές χρησιμοποιείται πάντα ως σύμβολο της αμαρτίας με τη μία ή την άλλη μορφή, ποτέ, όμως, ως αγγνή και υγιεινή επιρροή.

Το ότι τέτοια ανηθικότητα πρέπει να υπήρχε εκείνη την εποχή σε μια Χριστιανική εκκλησία μπορεί να φαίνεται παράξενο, αλλά όχι τόσο όταν λάβουμε υπόψη τις προηγούμενες συνήθειες μερικών στην Κόρινθο που είχαν αποδεχτεί τον Χριστό και είχαν προσκολληθεί στο λαό του. Οι Έλληνες στην Κόρινθο ήταν κατά κύριο λόγο ειδωλολάτρες. Η Αφροδίτη ήταν μια ευρέως σεβαστή θεά. Ένας ιστορικός γράφει: «Η λατρεία της Αφροδίτης εδώ

παρακολουθήθηκε με επαίσχυντη ασυδοσία».

Ο Μωσαϊκός Νόμος ήταν μοναδικός ως προς την οριοθέτηση των ηθικών προτύπων και η προσκόλληση του εβραϊκού λαού σε αυτούς τους ξεχώριζε από τους εθνικούς γύρω τους. Πρακτικές όπως αυτές που ο Νόμος ορίζει ως ανήθικες αποτελούσαν στο παρελθόν μέρος της ειδωλολατρικής λατρείας πολλών από τους νεοπροσήλυτους. Έτσι, μεταξύ εκείνων στην εκκλησία της Κορίνθου, η ανηθικότητα ίσως δεν αντιμετωπιζόταν στον ίδιο βαθμό αποστροφής όπως θα ήταν διαφορετικά αν οι πρακτικές ήταν λιγότερο διαδεδομένες στην κοινωνία γενικότερα. Ωστόσο, τέτοια πράγματα ήταν αντίθετα με το θέλημα του Θεού, και, όπως σημειώνεται στην αφήγηση, ο Παύλος ανέλαβε σθεναρά μέτρα για να διορθώσει τη διαταραχή.

Ωστόσο, αυτή η άκαμπτη στάση του Παύλου ενάντια στο λάθος έγινε με αγάπη. Αυτό το αποκαλύπτει στη δεύτερη επιστολή του προς την ίδια εκκλησία. (Β' Κορ. 2:1-11) Ο Παύλος σχεδίαζε να επισκεφτεί αυτούς τους αδελφούς και δεν ήθελε τίποτα να χαλάσει τη χαρά της περίπτωσης. Επαίνεσε την εκκλησία για τη δράση κατά του αδίκου που προέτρεψε εκείνος. Επιπλέον, θεώρησε ότι τώρα ο αδελφός έμαθε το μάθημά του, και για να μην τον επιβαρύνουν με υπερβολική λύπη, συμβούλεψε τώρα την εκκλησία να τον συγχωρέσουν και να επιστρέψει αυτός στη κοινωνία τους. Αν έκαναν αυτή την ενέργεια, εξήγησε ο Παύλος, θα συμμετείχε μαζί τους σε αυτό, πιστεύοντας ότι αυτή ήταν και η στάση που θα ακολουθούσε ο Χριστός. Έτσι βλέπουμε όχι μόνο ότι ο Παύλος ήθελε να διορθωθεί η αδικοπραγία, αλλά και να αποκατασταθεί ο άδικος στην εύνοια και στην κοινωνία μεταξύ των αδελφών και με τον Κύριο.

## ΑΙΩΝΙΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

Κατά τη διάρκεια της παρούσας εποχής, οι πιστοί Χριστιανοί έχουν αφιερώσει τη ζωή τους στο να ακολουθήσουν τον Ιησού παρουσιάζοντας το σώμα τους ως ζωντανή θυσία που ήταν αποδεκτή από τον Επουράνιο Πατέρα. (Ρωμ. 12:1) Αυτοί εκλήθησαν από κάθε έθνος της γης για να είναι τα εκλεγμένα μέλη της τάξεως της ουράνιας νύφης.

Όσοι ανταποκρίνονται σε αυτή την ουράνια πρόσκληση δικαιώνονται ή διορθώνονται στα μάτια του Θεού. (Ρωμ. 3:22-24· 5:8-11) Είναι σε εγρήγορση, όχι μόνο σχετικά με τις βασικές ηθικές εντολές της δικαιοσύνης, αλλά ακόμη μεγαλύτερης σημασίας, για να καθαρίσουν τον εαυτό τους από κρυφά σφάλματα του νου και της καρδιάς. Συνειδητοποιώντας την ανάγκη να φυλάγονται από αυτές τις απαρχές της αμαρτίας και να διατηρούνται σε καθαρή και αγνή κατάσταση, θα πηγαίνουν συχνά με προσευχή στην πηγή της χάριτος για να ζητήσουν βοήθεια σε κάθε στιγμή ανάγκης.

Η ιερότητα της σχέσης γάμου τονίζεται από το γεγονός ότι ο Κύριος τη χρησιμοποιεί ως παράδειγμα για την ενότητα του Χριστού και της εκκλησίας, της «νύφης» του. Ο Παύλος παρουσιάζει ένα θαυμάσιο μάθημα προς αυτήν την κατεύθυνση, και εν κατακλείδι, λέει: «Αυτή [η σχέση του γάμου] είναι ένα μεγάλο μυστήριο: αλλά εγώ μιλάω για τον Χριστό και την εκκλησία.» — Εφεσ. 5:22-32

Σύμφωνα με αυτήν την παραβολή, ο απόστολος έγραψε προς την εκκλησία της Κορινθίας, λέγοντας: «Διότι είμαι ζηλότυπος προς εσάς κατά ζηλοτυπίαν Θεού· επειδή σας ηρραρώνισα με ένα άνδρα, διά να σας παραστήσω παρθένον αγνήν εις τον Χριστόν». (Β' Κορ. 11:2) Οι Χριστιανοί που είναι πιστοί στον

Χριστό—ακόμα και μέχρι θανάτου—θα ενωθούν μαζί του στην ουράνια δόξα όταν γίνει ο «γάμος του Αμνού». — Αποκ. 2:10· 19:7

Ο Παύλος προέτρεψε επίσης την εκκλησία, λέγοντας: «Η δεν εξεύρετε ότι το σώμα σας είναι ναός του Αγίου Πνεύματος του εν υμίν, το οποίον έχετε από Θεού, και δεν είσθε κύριοι εαυτών; Διότι ηγοράσθητε διά τιμής· δοξάσατε λοιπόν τον Θεόν διά του σώματός σας και διά του πνεύματός σας, τα οποία είναι του Θεού. » (Α' Κορ. 6:19,20) Ο συμβολισμός του ναού χρησιμοποιείται στην Καινή Διαθήκη με δύο τρόπους. Ένας από αυτούς είναι στο παραπάνω εδάφιο, στο οποίο ο Παύλος αναφέρεται στο σαρκικό σώμα κάθε πιστού ως «ναό», τη συμβολική κατοικία του Θεού μέσω του Αγίου Πνεύματός του. Είναι το Πνεύμα του Θεού που βοηθά τον Χριστιανό να αποκτήσει και να διατηρήσει την καθαρότητα της καρδιάς, της σκέψης, του λόγου και της δράσης.— Ρωμ. 8:11-13

Η άλλη εικόνα «ναού» που χρησιμοποιείται στην Καινή Διαθήκη παρουσιάζεται από τον Απόστολο Πέτρο. Γράφει: «και σεις, ως λίθοι ζώντες, οικοδομείσθε οίκος πνευματικός, ιεράτευμα άγιον». (Α' Πέτ. 2:5) Εδώ γίνεται λόγος για κάθε μαθητή του Ιησού, όχι ως ναό, αλλά ως έναν λίθο που προετοιμάζεται να αποτελέσει μέρος ενός πνευματικού «οίκου», ή ναού, του μέλλοντος, μιας «κατοίκησης του Θεού.» (Εβρ. 3:6· Εφεσ. 2:19,22) Παρόμοια, ο Ιωάννης ο Αποκαλυπτής γράφει: «Όστις νικά, θέλω κάμει αυτόν στύλον εν τω ναώ του Θεού μου». — Αποκ. 3:12

Αυτό είναι σύμφωνα με τις διδασκαλίες της Βίβλου ότι ο Χριστός και η εκκλησία του μαζί, ως το «Σπέρμα» του Αβραάμ, θα είναι ο διάυλος μέσω του

οποίου οι υποσχεμένες ευλογίες του Θεού θα φτάσουν τελικά σε «όλες τις οικογένειες της γης» κατά τη διάρκεια των χιλίων χρόνων της μεσσιανικής βασιλείας. —Γαλ. 3:8,16,27-29· Αποκ. 20:6

Σε αυτήν τη βασιλεία της δικαιοσύνης, όλη η ανθρωπότητα θα είχε την ευκαιρία να μάθει τα απαραίτητα μαθήματα που σχετίζονται με όλες τις πτυχές της αμαρτίας και των καταστροφικών της αποτελεσμάτων. Για εκείνο τον καιρό, ο προφήτης λέει: «Η γη θέλει είσθαι πλήρης της γνώσεως του Κυρίου, καθώς τα ύδατα σκεπάζουσι την θάλασσαν.» (Ησα. 11:9) Πράγματι, αυτός είναι ο «καλός και αποδεκτός» σκοπός του «Θεού του Σωτήρα μας, ο οποίος επιθυμεί να σωθούν όλοι οι άνθρωποι και να έρθουν στη γνώση της αλήθειας». - Α' Τιμ. 2:3,4 ■